

Predikan 4 i påsktiden

3 maj 2020

Emil Holmgren

Jesus säger: Ett nytt bud ger jag er...Såsom jag har älskat er skall också ni älska varandra. (Johannesevangeliet 13:34)

Detta enda bud som Jesus ger oss att följa är en stor gåva. Något vi kan återkomma till i livets alla skiften och situationer. *Såsom Jesus har älskat oss ska vi också älska varandra.* Hur praktiserar jag det här och nu i min vardag?

Då blir frågan viktig: Vad kännetecknade den kärlek Jesus visade under sitt liv på jorden?

En sak är tydlig i evangeliernas beskrivning. Jesus visar med sitt liv att all kärlek innebär att ge upp något av sitt eget, ett offer.

För Jesus själv innebar det till exempel att han gav upp möjligheten att gifta sig och bilda familj. Han gav upp tryggheten i att ha ett hus, ett hem att komma hem till. Han avstod från världslycka och framgång. Och till slut gav han upp sitt liv, för vår skull, för världens skull, för kärlekens skull.

All kärlek innebär att ge upp något av sitt eget. Och det är inte alltid enkelt.

Vi känner nog igen det från våra egna liv också.

Den som går in i en par-relation ger upp möjligheten att forma sitt liv och sitt hem efter egen smak. Det kan gälla allt från stora saker till frågan om vilka tapeter vi ska ha i hallen.

Den som får barn och går in i ett gott föräldraskap ger upp friheten att i första hand utgå från sina egna behov. Någon har sagt att en förälder aldrig blir lyckligare än sitt mest olyckliga barn.

Och den som är med i en kristen församling ger upp friheten att på egen hand välja hur det kristna livet ska gestaltas. I församlingens gemenskap behöver vi kompromissa och öva oss i ödmjukhet inför hur andra vill utforma kyrkans tro och liv.

Nu i Corona-tider känns det smärtsamt att behöva ge upp det finaste vi har i församlingen: nattvardens gåva och gemenskapen i mässan.

Ja. All kärlek och all relation innebär i någon mån ett offer. Vi ger upp något av vårt eget.

Men vi vinner också något. Något större.

Vi upptäcker kanske att detta att finnas till för någon annan ger en stark känsla av mening till våra liv. Och glädje. Att det stärker och fördjupar vår vänskap med varandra och med Gud.

Och vi upptäcker kanske det som brukar kallas för den gudomliga kärlekens matematik: ju mer jag ger desto mer får jag kvar.

Sedan betyder inte detta att ge av sig själv att jag alltid ska stå tillbaka med mina egna behov och önskningar. I en ömsesidig kärlek behöver båda parter ge och få. Den som älskar mig låter mig också få vara den jag är.

Men Jesus vet att kärlekens väg är den som leder till livet. Till att vi känner oss levande. För det var ju detta vi skapades till. Att leva inte bara för oss själva utan att finnas till för medmänniskans skull, för Guds skull, för världens skull.

Jesus använder om sig själv bilden av ett vetekorn.

Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd. (Johannesevangeliet 12:24)

Det ligger något trösterikt i den bilden. Vi behöver inte vara ett ensamt korn. För den som aldrig är beredd att ge upp något av sitt eget blir ensam. Men den som likt kornet som faller i jorden av kärlek ger upp något av sitt eget upptäcker kanske det märkliga: jag förlorade inte mig själv. Jag fann mig själv.

Amen